

„Ne boš mi gospodarila!“

Zaloputnil je vrata in prišel drugo jutro — izmučen in pijan. — — — — —

Madona v mali kapelici je gledala često pred seboj bel kip, ki ni vzdihoval, ki ni govoril dolgih molitev. Samo srce je mrlo, srce prodano in mučeno do smrti. In Madona je šepetala temu kipu edino tolažbo, podala ji je s slike roko, kakor bi jo dala sestri in ji rekla: Tudi jaz sem — Mater Dolorosa . . . — — — — —

Volitve so minule, Žane je bil razočaran, ubit. Spoznal je varalice.

Enajst je bila ura v stolpu sv. Pavla, ko je Žane v potni obleki, z malim kovčekom šel mimo cerkve. Skozi okno je žarela rdeča lisa. Žanetu se je zdela krvava, polna srčne ljubezni. Kakor meč se mu je zdela ta podolgosta rdeča luč, ki hoče zastaviti njemu pot, obrniti ga nazaj, dati mu tisti mir, ki mu ga je dala nekoč, pa ga mu je svet oropal in uničil . . .

Koleno se mu je treslo. Nazaj, nazaj! Vrni se, k Vandí se vrni, hodi ob njej po beli cesti . . .

Obstal je, pogledal še enkrat luč. Začutil je pot na čelu — na ulici je začul drobne korake . . .

Naprej!

Ženska postava se je prijela njegove roke in izginila sta v noč . . .

* * *

Drugo jutro je bila trgovina Žanetova zapečatená.

Po predmestju je vrelo. Vse je skimalo z glavami in bliskoma se je širila novica: Žane v konkurzu — Žane goljufal — Žane izginil s citrašico čez morje . . .

Vanda je ob tej vesti vzdihnila, potem pa onemela. Izjokala je vse solze, vso srčno kri je izčrpala; na licih je obležal sled joku, trpljenja in prevare. Pospravila je svoje stvari in šla k nekemu stricu. — — — — —

Sedla je za blagajničarski pult . . . Njen smeh je donel po kavarni, njene velike oči so čarale . . . A v smehu se je skrival jok, v očeh so bili sledovi solza. Prihajali so častilci in zopet odhajali, kakor prihaja tat k modnemu omrežju, poizkuša, natega in — zmagan odhaja. Vanda se je obračala z zaničevanjem od njih in od vsega sveta. Oni in ves svet ji ni mogel odvzeti njenega trpljenja. Odjemala ga ji je v tihih urah samo Madona v skriti kapelici . . .

TARAS VAZILJEV:

SNEŽEC PAL BO . . .

Snežec pal bo na lesove,
oj lesove črne,
da jih v mirno, smrtno spanje
zimski dan zagrne.

Pal na vele bo grobove,
kjer presladko spijo
trupla onih, ki so prišli
v rajsko domačijo.

Pal na srce bo čuteče,
na mladost veselo,
in pogrnil nad mladostjo
bo odejo belo . . .

